

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci žalobce: **M. V.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4, proti žalovanému: **Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.9.2014, č.j. 3775/DS/2014, JID: 136014/2014/KUUK/Bre,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 29.9.2014, č.j. 3775/DS/2014, JID: 136014/2014/KUUK/Bre, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žatec, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20.6.2014, č.j. MUZA 17404/2014/DOP, kterým byly dle ust. § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), jako nedůvodné zamítnuty jeho námitky proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů, potvrzeny provedené záznamy 3 bodů ke dni 22.10.2013, 3 bodů ke dni 28.1.2014 a 7 bodů ke dni 6.5.2014 a žalobci bylo sděleno, že ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá řidičské oprávnění.

Žalobce v žalobě uvedl, že oznámením prvostupňového orgánu ze dne 27.5.2014, sp.zn. MUZA 14939/2014/DOP, mu bylo oznámeno, že ke dni 6.5.2014 dosáhl celkového

počtu 12 bodů v registru řidičů za porušení povinností stanovených v zákoně o silničním provozu. Součástí oznámení byl i výpis z bodového hodnocení řidiče ze dne 27.5.2014, jenž však nebyl opatřen jednoznačným identifikátorem podle ust. § 7 odst. 1 anebo číslem jednacím podle ust. § 11 odst. 1 vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby. Dle žalobce se nejedná o formální vadu, ale o základní porušení spisové služby, které způsobuje nevěrohodnost postupu správního orgánu I. stupně. Proti provedenému záznamu 12 bodů podal žalobce námitky, jež však byly rozhodnutím prvoinstančního orgánu zamítnuty. V řízení o námitkách spatřuje žalobce následující vady:

Dle žalobce nezahájil správní orgán I. stupně řádně řízení z moci úřední ve smyslu ust. § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). K zahájení totiž dochází až dnem, kdy správní orgán tuto skutečnost oznámí účastníkovi doručením oznámení či ústním prohlášením. V daném případě však takto prvostupňový orgán nepostupoval, a nemohl proto ani následně zákonným způsobem ve věci vydat rozhodnutí. Žalobce je toho názoru, že podání námitek ze strany řidiče není zahájením řízení o žádosti dle ust. § 44 odst. 1 správního řádu, ale toliko reakcí na konkrétní výkon činnosti správního orgánu (tj. zaslání oznámení o dosažení 12 bodů), neboť se jimi zejména brání proti uložení povinnosti k odevzdání řidičského průkazu – tedy *de facto* sankci uložené správním orgánem.

O tom, že bylo řízení zahájeno, vyrozuměl prvostupňový orgán žalobce až v textu písemnosti označené jako „*Výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí*“, čímž porušil jeho právo na spravedlivé řízení. Podle právního názoru žalobce totiž uvedené právo vyžaduje, aby správní řízení bylo nejprve zahájeno, dále aby bylo vedeno, a následně aby byla před vydáním rozhodnutí dána účastníkovi možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Není ale možné, aby jednou listinou bylo řízení jak zahájeno, tak bez provedení dalších úkonů prakticky ukončeno.

Výzvou k seznámení se s podklady rozhodnutí rovněž správní orgán I. stupně dostatečně ve smyslu ust. § 46 odst. 1 správního řádu nevymezil předmět řízení. Žalobce není právně vzdělán, a proto po celou dobu řízení nevěděl, o čem se řízení vede.

Další vadu řízení spatřuje žalobce v jednání vedoucího odboru dopravy a silničního hospodářství správního orgánu I. stupně, pana J. D., jenž úřední osobou oprávněnou vést ve věci správní řízení určil sám sebe a dále referentku, paní J. T. Žalobce však zastává názor, že není možné, aby záznam o tom, kdo je úřední osobou, prováděla sama tato osoba, neboť by se tím vytvářely předpoklady pro svévolné přisvojování jednotlivých případů. Ani vedoucí odboru tak nemůže samostatně určovat, v jakých případech bude provádět úkony správního orgánu, k tomu by mohl být zmocněn toliko na základě rozhodnutí jemu nadřízených osob, např. tajemníka Městského úřadu Žatec.

Správní orgán I. stupně taktéž ve věci nenařídil ústní jednání, k němuž by byl žalobce předvolán a při němž by byly prováděny důkazy potřebné pro vydání rozhodnutí. Dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu sice správní orgán nařídí ústní jednání toliko v případech, kdy tak stanoví zákon, či kdy je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, splnění některé z těchto podmínek však v řízení konstatováno nebylo. Dle žalobce přitom s ohledem na povahu řízení o námitkách založeného na přezkumu správnosti listin, které mají být podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, je právě řízením, kde je ústní jednání za přítomnosti účastníka nutné nařídit.

Další zásadní vadou rozhodnutí správního orgánu I. stupně je skutečnost, že v něm dotčený vycházel převážně z pokutových bloků, aniž by z nich (či jiných listin) vyplývalo, že žalobce byl Policií České republiky poučen o možnosti projednání věci nikoliv pouze v blokovém řízení, ale i v řízení správním. Nemohl proto vědět, že projeví-li souhlas se zaplacením pokuty a podepíše-li pokutový blok, automaticky to pro něj znamená ztrátu práva na podání opravného prostředku. Takováto policejní praxe je však nepřipustná, zvláště když žalobce není právník, a nemohou mu proto být známy normy právního práva procesního. Jestliže tedy žalobce poučen o svém právu projednání věci ve správním řízení nebyl, nejsou ani pokutové bloky způsobilými podklady pro záznam bodů do registru řidičů.

Nesprávným je i postup prvoinstančního orgánu, jenž si neopatřil originál rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 8.4.2014, č.j. 3 T 33/2014-405, s vyznačenou doložkou právní moci, na základě kterého bylo žalobci připsáno 7 bodů. Citovaný rozsudek nadto neprovedl jako důkaz, a to včetně trestního spisu. Z něj by přitom bylo zřejmé, že žalobce v trestní věci podával odvolání, vzhledem k čemuž je nutno zpochybnit doložku plné moci vyznačené na kopii rozsudku, neboť jeho originál neměl žalobce ve správním řízení možnost vidět. Je proto otázkou, zda si správní orgán spolehlivě opatřil originály listin nezbytné pro své rozhodnutí.

K jednotlivým správním rozhodnutím, jež byla podkladem pro zápis bodů do registru řidičů, žalobce namítal následující:

Pokutový blok série FC/2013, č. C 0926017, je obtížně čitelný, přičemž skutek, jehož se měl žalobce dopustit, není uspokojivě vymezen, co se týče místa spáchání. To je identifikováno toliko jako „*Louny, ul. Husova*“, ačkoliv citovaný úsek komunikace je dlouhý minimálně 4,2 kilometrů, obdobně schází i údaj o směru jízdy motorového vozidla. V pokutovém bloku dále absentuje přesný popis jednání, které by mohlo být přestupkem, neboť je vymezeno pouze jako „*b. pásy*“. Podmínkou spáchání daného přestupku je, aby za jízdy nebyl připoután řidič motorového vozidla, citovaná identifikace je tak nedostatečná. Konečně taktéž žalobce namítal, že pokutový blok není označen názvem správního orgánu, který jej vydal, ale v rozporu s ust. § 6 odst. 1 zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů, toliko razítkem s nápisem „*POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY*“ bez uvedení příslušného policejního ředitelství, což vytváří dojem, že její příslušníci vystupovali vůči žalobci jako ozbrojený bezpečnostní sbor, nikoliv jako správní orgán. Rozlišení této skutečnosti je přitom významné pro určení pasivní žalobní legitimace i věcné příslušnosti.

Pokutový blok série „X“, č. „X“, je rovněž obtížně čitelný, přičemž skutek, jehož se měl žalobce dopustit, není uspokojivě vymezen, co se týče místa spáchání. To je identifikováno toliko jako „*Žatec, I/27*“, a to ačkoliv citovaný úsek komunikace je dlouhý minimálně 12 kilometrů, obdobně schází i údaj o směru jízdy motorového vozidla. V pokutovém bloku dále absentuje přesný popis jednání, které by mohlo být přestupkem, neboť je vymezeno pouze jako „*nepřipoutání bezpečnostním pásem*“. Podmínkou spáchání daného přestupku je, aby za jízdy nebyl připoután řidič motorového vozidla, Policie České republiky však udělila pokutu žalobci, jenž nebyl připoután pásem při stání na silnici jako jeho spolujezdec. Takovéto jednání nicméně přestupkem není. Obdobně jako u předchozí námítky žalobce namítal neoznačení pokutového bloku názvem správního orgánu, ale toliko razítkem s nápisem „*POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY*“ bez uvedení příslušného policejního ředitelství.

V samotném rozhodnutí o námitkách žalobce není dále uvedeno, k jakému datu jmenovaný dosáhl 12 bodů. Rovněž tak není z jeho výroku zřejmé, na základě jakých podkladů (pokutových bloků, rozhodnutích o přestupku, rozsudků v trestním řízení) byl záznam jednotlivých bodů potvrzen. Za vadu je pak nutno považovat i uvedení informace o pozbytí řidičského oprávnění, jež součástí výroku být nemůže.

V přezkoumávané věci pochybil rovněž žalovaný, když žalobce po jeho odvolání, v němž uvedl toliko: „*Podávám odvolání proti rozhodnutí č.j. MUZA/17404/2014/DOP ze dne 20.6.2014. Nesouhlasím s tím, že byly provedeny zápisy na odebrání 2x 3 bodů*“, nevyzval k jeho doplnění ve smyslu ust. § 82 odst. 2 ve spojení s ust. § 37 odst. 2 a 3 správního řádu. Odvolání přitom neobsahovalo údaj, v čem žalobce spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí či řízení, stejně tak mu nebyla poskytnuta přiměřená lhůta k jeho doplnění, čímž došlo k porušení jeho práva na pomoc v řízení před správními orgány. Je přitom nerozhodné, že žalobce nakonec z vlastní iniciativy odvolání po téměř 3 měsících doplnil.

S ohledem na vše, co bylo uvedeno, žalobce navrhl, aby soud rozhodnutí žalovaného, správního orgánu I. stupně a shora vymezené pokutové bloky zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. K věci uvedl, že výpis bodů z registru řidičů je pouhou součástí oznámení o dosažení 12 bodů, a má tak pro účastníka toliko informativní charakter. Žalobce byl v oznámení taktéž dostatečně poučen o svých právech a povinnostech. Pokud namítal řádné zahájení řízení, žalovaný poukázal na to, že řízení o námitkách je řízení o žádosti ve smyslu správního řádu, a jako takové je zahájeno dnem, kdy správní orgán obdrží námitky účastníka řízení. Ústní jednání není povinnou součástí řízení, žalobce byl navíc před vydáním rozhodnutí vyzván k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, svého práva však nevyužil, čímž se zkrátil na právu ve věci uplatnit své námitky. K námitce určení oprávněné úřední osoby žalovaný podotknul, že není pochyb, které úřední osoby se na řízení o námitkách podílely, jejich určení přitom slouží zejména k tomu, aby účastník řízení měl možnost případně posoudit jejich vyloučení.

Z výrokové části rozhodnutí je zřejmé, že žalobce dosáhl počtu 12 bodů ke dni 6.5.2014, přičemž odkazy na podklady pro jednotlivé záznamy bodů jsou detailně popsány v odůvodnění rozhodnutí. Do výroku rozhodnutí rovněž dle názoru žalovaného patří i informace, že účastník pozbývá řidičské oprávnění. Pakliže bylo žalobcem namítáno, že nebyl vyzván k doplnění odvolání, nelze než konstatovat, že je z vlastní iniciativy doplnil, a tedy nemohlo dojít ke zkrácení jeho práv. Ani námitka, že nebyl ze strany Policie České republiky poučen, jaké důsledky pro něj bude mít souhlas se zaplacením blokové pokuty, není důvodná, neboť tato skutečnost je široké motoristické veřejnosti dobře známa. Měl-li proto jakékoliv pochybnosti o skutečnostech zjištěných v rámci blokového řízení, mohl využít svého práva na zahájení správního řízení. Poučovací povinnost policistům dle žalovaného v této souvislosti nesvědčí.

K námitce, že si neopatřil originál rozsudku Okresního soudu v Lounech, žalovaný uvedl, že mu žádná norma neukládá, aby tak činil. Se spisovým materiálem i originálem rozsudku byl žalobce seznámen již v rámci trestního řízení, kde bylo rovněž provedeno dokazování. Kopii rozsudku tak lze považovat za způsobilý podklad pro záznam bodů.

Jestliže žalobce poukazoval na nedostatečně vymezené místo skutku u jednotlivých pokutových bloků, je nutno zdůraznit, že se v daných případech jednalo o nepřipoutání bezpečnostními pásy. U takovéhoh přestupkového jednání však není nutné místo skutku vymezit natolik přesně, jako např. u překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Souhlasem s projednáním věci v blokovém řízení navíc žalobce vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu, nemůže proto nyní namítat, že byl v postavení pouhého spolujezdce. Pokud se týče neoznačení konkrétního policejního ředitelství na razítku, žalovaný není oprávněn posuzovat nicotnost pokutového bloku toliko v závislosti na uvedené skutečnosti. S ohledem na uvedené žalovaný považuje oba pokutové bloky i rozsudek Okresního soudu v Lounech za způsobilé pro záznam bodů do registru řidičů.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělili, když byli o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti. Oznámením ze dne 27.5.2014, sp.zn. MUZA 14939/2014/DOP, vyrozuměl správní orgán I. stupně žalobce o dosažení 12 bodů bodového hodnocení řidiče a současně jej vyzval k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Součástí oznámení byl i výpis jednotlivých udělených bodů z téhož data vyhotovený na základě žádosti žalobce a opatřený razítkem prvoinstančního orgánu. Výpis neobsahuje uvedení spisové značky či čísla jednacího.

Dne 2.6.2014 byly prvostupňovému orgánu doručeny námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů, zejména pak udělených na základě pokutových bloků ze dne 22.10.2013 a 28.1.2014, a to s odůvodněním, že si jmenovaný není vědom spáchání přestupkových jednání. V souvislosti s tím téhož dne určil pan J. D., vedoucí odboru správního orgánu I. stupně, oprávněnou úřední osobou k projednání věci paní J. T., referentku registru řidičů, a dále sebe. Následně si správní orgán vyžádal zaslání jednotlivých rozhodnutí, jež měla být podkladem pro záznam bodů.

Z kopie pokutového bloku série „X“, č. „X“, soud zjistil, že byl vystaven žalobci za přestupkové jednání, jehož se měl dopustit dne 22.10.2013 v 8:45 hodin v ul. Husova v obci Louny porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu jednáním označeným

jako „*b. pásy*“. V souvislosti s tím byla žalobci dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uložena pokuta 500,- Kč. Blok obsahuje podpis žalobce a je opatřen razítkem s nápisem „*Policie České republiky*“ a uvedením oprávněné úřední osoby, nstržm. Zdeňka Pobudy.

Z kopie pokutového bloku série „X“, č. „X“, soud zjistil, že byl vystaven žalobci za přestupkové jednání, jehož se měl dopustit dne 28.1.2014 v 13:30 hodin Žatci na komunikaci I/27 porušením ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu jednáním označeným jako „*nepřipoután bezpečnostním pásem*“. V souvislosti s tím byla žalobci dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu uložena pokuta 200,- Kč. Blok obsahuje podpis žalobce a je opatřen razítkem s nápisem „*Policie České republiky*“ a uvedením oprávněné úřední osoby, nstržm. M. K.

Z kopie rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 8.4.2014, č.j. 3 T 33/2014-405, soud zjistil, že žalobce byl uznán vinným za jednání, jímž z nedbalosti jinému způsobil smrt a těžkou újmu na zdraví, čímž spáchal přečin usmrcení z nedbalosti podle ust. § 143 odst. 1 a přečin těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti dle ust. § 147 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku. Poslední strana rozhodnutí obsahuje doložku právní moci a vykonatelnosti ke dni 6.5.2014, připojení doložky provedla paní L. Z. dne 23.5.2014.

Dne 5.6.2014 byla žalobci zaslána výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí ve lhůtě 7 pracovních dnů ode dne jejího doručení, jíž si žalobce převzal dne 10.6.2014. Svého práva však nevyužil. Dne 20.6.2014 proto správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí č.j. MUZA 17404/2014/DOP, kterým ve výroku námitky žalobce proti záznamu bodů zamítl, provedené záznamy 3 bodů ke dni 22.10.2013, 3 bodů ke dni 28.1.2014 a 7 bodů ke dni 6.5.2014 v registru řidičů potvrdil a žalobci sdělil, že ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí pozbývá řidičské oprávnění.

Dne 11.7.2014 podal žalobce proti uvedenému rozhodnutí odvolání, v němž uvedl, že nesouhlasí s provedenými zápisy 2x 3 bodů. Dne 25.8.2014 pak toto odvolání doplnil o konkrétní odvolací důvody. Dne 29.9.2014 žalovaný vydal rozhodnutí č.j. 3775/DS/2014, JID: 136014/2014/KUUK/Bre, jímž odvolání žalobce zamítl a napadené prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních námitek považuje soud za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu v ust. § 123a – § 123f zákona o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou dle aktuální judikatury (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.9.2015, č.j. 6 As 114/2014-55, dostupný též na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu 12 bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno. Tyto závěry vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21.3.2012, č.j. 5 As 118/2011-103 (dostupném též na www.nssoud.cz), a soud se s nimi ztotožňuje.

Mezi bodovým řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají, je nicméně zásadní rozdíl. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení toliko posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. především zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění.

Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008-44 (dostupném též na www.nssoud.cz), v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky pouze v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenan nesprávný (vyšší) počet bodů. Skutečnosti o počtu uložených bodů lze zjistit především z vlastních rozhodnutí o přestupcích, popřípadě z jiných rozhodnutí – v přezkoumávaném případě např. z rozsudku trestního soudu.

Po vymezení teoretické koncepce řízení o námitkách se soud zabýval jednotlivými žalobními body. Nejprve proto bylo třeba se vypořádat s námitkou neoznačení výpisu z bodového hodnocení řidiče zaslaného žalobci na jeho žádost jednoznačným identifikátorem nebo číslem jednacím podle vyhlášky č. 259/2012 Sb., o podrobnostech výkonu spisové služby.

Je pravdou, že dle ust. § 12 odst. 2 citované vyhlášky by měl správní orgán při tvorbě spisu každou novou listinu opatřit číslem jednacím nebo evidenčním číslem ze samostatné evidence dokumentů, a to i tehdy, je-li jejím předmětem vyjádření, osvědčení či sdělení dle části čtvrté správního řádu zaslané účastníku řízení na základě jeho žádosti. Na rozdíl od názoru žalobce vyjádřeného v žalobě se však jedná toliko o formální pochybení prvoinstančního orgánu, jež nemá vliv na zákonnost napadených rozhodnutí, a soud proto uvedenou námitku dále nepřezkoumával.

Soud dále posuzoval způsob a okamžik zahájení řízení o námitkách, resp. skutečnost, zda mělo být zahájeno na základě žádosti žalobce, či úkonem správního orgánu z moci úřední.

Dle ust. § 44 odst. 1 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.

Dle ust. § 46 odst. 1 správního řádu je řízení z moci úřední zahájeno dnem, kdy správní orgán oznámil zahájení řízení účastníkovi uvedenému v § 27 odst. 1 doručením oznámení nebo ústním prohlášením.

Dle ust. § 123b odst. 1 zákona o silničním provozu se řidiči motorového vozidla, kterému byla příslušným orgánem uložena sankce za přestupek [...] anebo mu byl soudem uložen trest za trestný čin [...], a přestupek [...] anebo trestný čin, za který mu byl uložen trest nebo pro nějž bylo trestní řízení vedeno, spáchal jednáním zařazeným do bodového hodnocení, se zaznamená v registru řidičů stanovený počet bodů.

Dle ust. § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Žalobce vyslovil právní úvahu, že námitky proti záznamu bodů je nutno považovat toliko za reakci na konkrétní výkon činnosti správního orgánu (v daném případě oznámení o dosažení 12 bodů), a nikoliv za žádost ve smyslu ust. § 44 odst. 1 správního řádu. Tento názor je však nesprávný. Jak uvádí odborná literatura, např. BUŠTA, Pavel. *Zákon o silničním provozu (ve znění 42 novel) s komentářem*. Praha: JUDr. Pavel Bušta, 2016. ISBN 978-80-906024-1-0: „O zaznamenávání bodů se nevede správní řízení a nevydává se o něm správní rozhodnutí. [...] Příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností je při zaznamenávání bodů vázán přílohou k zákonu, která při zaznamenávání bodů nepřipouští žádné správní uvážení. Zákon i přesto (či možná právě proto) upravuje možnost, jak se může řidič proti zaznamenaným bodům ohradit. Touto možností jsou písemné námitky, které se podávají u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Podání, v němž jsou námitky obsaženy, je žádostí ve smyslu správního řádu (vizte ust. § 44 a 45 správního řádu) a úřad je musí vždy náležitě posoudit podle jeho skutečného obsahu.“

V případě uplatněných námitek proti záznamu bodů v registru řidičů tak není pochyb o tom, že řízení o jejich projednání je započato dnem, kdy byly doručeny příslušnému správnímu orgánu. Je tomu proto, že oznámení o dosažení 12 bodů je možno považovat toliko za úkon správního orgánu ve smyslu části čtvrté správního řádu, nikoliv za rozhodnutí, proti němuž by bylo možné podat opravný prostředek. Teprve uplatněním námitek dochází k zahájení správního řízení o přezkumu záznamu bodů, a proto argumentace žalobce, že jej měl zahájit prvostupňový orgán z moci úřední, resp. že měl o této skutečnosti vyrozumět žalobce dle ust. § 46 odst. 1 správního řádu, je chybná. S ohledem na uvedené soud konstatuje, že řízení bylo zahájeno v souladu se zákonnou úpravou podáním námitek ze strany žalobce, jakožto žádosti dle ust. § 44 odst. 1 správního řádu.

V této souvislosti je rovněž nedůvodná i námitka, že se žalobce o vedení řízení dozvěděl až z listiny „*Výzva k seznámení se s podklady před vydáním rozhodnutí*“, neboť byl sám tím, kdo jeho započetí inicioval. Podáním námitek došlo současně i k vymezení předmětu řízení, proto i zde soud nemůže přisvědčit jeho výhradě, že po celou dobu řízení nevěděl, o projednání jaké věci je vedeno.

Žalobce dále namítal, že vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství správního orgánu I. stupně, pan J. D., určil v řízení o námitkách oprávněnou úřední osobou sám sebe.

Dle ust. § 14 odst. 1 se za úřední osobu považuje každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu.

Dle ust. § 15 odst. 2, 4 správního řádu provádějí úkony správního orgánu v řízení úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu. O tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje.

Dle citovaných ustanovení je oprávněnou úřední osobou osoba oprávněná k provádění úkonů v řízení, a to buď podle vnitřních předpisů správního orgánu, nebo na základě pověření vedoucím správního orgánu. Vnitřní předpis proto bude zpravidla upravovat rozdělení pracovní agendy v rámci správního orgánu či způsob, kterým je pracovní agenda přidělována

jednotlivým osobám (např. tak, že konkrétním úředním osobám práci přiděluje vedoucí zaměstnanec). Smyslem je především zabránit anonymitě výkonu veřejné správy tím, že účastník řízení má v každém okamžiku řízení možnost zjistit, kdo je v jeho věci oprávněn činit v řízení úkony. To mu také umožní posoudit případné vyloučení úřední osoby z projednávání a rozhodování věci a případně namítat její podjatost podle ust. § 14 správního řádu.

V souvislosti s tím není ani vyloučeno, aby jako oprávněná úřední osoba vystupoval i přímo vedoucí příslušného odboru správního orgánu, pakliže je k daným úkonům dle pravidel uvedených ve vnitřním předpise oprávněn. Právě jejich stanovením je totiž dosaženo transparentnosti projednání správního řízení. Pro posouzení je podstatné, že žalobce nikterak nenamítal podjatost vedoucího odboru prvoinstančního orgánu k žalobci či projednáváné věci, a tedy není důvod, proč by se jmenovaný nemohl na posouzení jeho námitek podílet.

Soud se též zabýval námitkou nenařízení ústního jednání, při němž by prvoinstanční orgán provedl přezkum správnosti listin, které mají být podkladem pro zápis bodů do registru řidičů.

Dle ust. § 49 odst. 1 správního řádu nařídí správní orgán ústní jednání v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné.

Správní řízení je na rozdíl od řízení soudního ovládáno principem písemnosti jednání, vyjádřené v ust. § 15 odst. 1 správního řádu. Vede se tedy zejména na základě písemných podkladů, které jsou postupně zařazovány do spisu. Toliko v některých případech předpokládaných správním řádem a dalšími právními předpisy je tato zásada modifikována zásadou ústnosti, kdy je správním orgánem nařízeno ústní jednání podle ust. § 49 správního řádu. Podstatnou skutečností nicméně je, že pokud nutnost ústního jednání nenařizuje v daném případě přímo zákon (srov. např. ust. § 74 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích [dále jen „přestupkový zákon“]), popřípadě není-li jeho konání vyžadováno ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (jako je tomu např. při provádění dokazování výsledkem svědka), nemá účastník na jeho provedení nárok. V případě řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů zákon o silničním provozu povinnost nařízení ústního jednání nestanoví. Zbývá proto posoudit, zda není vyžadováno s ohledem na podstatu řízení.

Předmětné řízení je založeno zejména na posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda jeho podklady (pokutové bloky, správní rozhodnutí o přestupku, trestní rozsudky aj.) jsou pro tento záznam dostatečně způsobilými a zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku. Správní orgán proto v rámci své rozhodovací činnosti vychází zejména z obsahu písemných námitek uplatněných účastníkem a dále z listin (jednotlivých podkladů záznamu), jejichž způsobilost musí posuzovat z moci úřední i bez ohledu na rozsah uplatněných námitek. Nejedná se tudíž o řízení, v němž by bylo třeba osobně slyšet účastníka či za jeho přítomnosti provádět důkaz listinou ve smyslu ust. § 53 odst. 6 správního řádu, neboť se již nemůže vyjadřovat k jednotlivým okolnostem týkajícím se přestupků, z jejichž spáchání byl pravomocně shledán vinným. Nařízení ústního jednání proto není v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů ke splnění jeho účelu a uplatnění práv účastníků nezbytné, a správní orgán I. stupně tedy nepochybil, jestliže je neprovedl.

Soud považuje za nedůvodnou i další námitku žalobce spočívající v jeho údajném nepoučení ze strany Policie České republiky o možnosti projednat jednotlivé přestupky ve správním řízení namísto řízení blokového, resp. nepoučení o skutečnosti, že rozhodne-li se vystavený pokutový blok podepsat, ztrácí tím právo na pozdější procesní obranu.

Okolnosti týkající se průběhu blokového řízení jsou především ve vztahu k řízení o námitkách zcela irelevantní. Jak již bylo uvedeno, správní orgány v námitkovém řízení toliko posuzují způsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů, nemohou se proto zabývat tím, zda žalobce byl, resp. měl být, v předcházejícím řízení ze strany Policie České republiky poučen o možnosti projednání věci před správním orgánem. Uvedená námitka tudíž není důvodná.

Soud rovněž posuzoval, zda byl správní orgán I. stupně při posuzování podkladů záznamu do registru řidičů oprávněn užít toliko kopie rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 8.4.2014, č.j. 3 T 33/2014-405.

Dle ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností záznam v registru řidičů ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení [...] anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin [...], a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení [...], rozhodnutí, kterým byl uložen trest za trestný čin [...].

Ačkoliv z citovaného ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu výslovně povinnost správního orgánu obstarat si originály podkladů záznamu bodů nevyplývá, žalobci lze dát obecně za pravdu, že zpochybní-li účastníci soudního či správního řízení pravost nebo správnost listin obvykle předkládaných ve formě kopií, je třeba, aby dokazování bylo provedeno prostřednictvím jejich originálů. V daném případě je však podstatné, že žalobce soulad uvedené obsahu kopie trestního rozsudku s originálem nikterak nezpochybňoval ani ve správním řízení, ani v řízení před soudem, a současně ani nekonkretizoval, jak by v konkrétním případě skutečnost, že správní orgán I. stupně nedisponoval originálem trestního rozsudku, mohla zasáhnout do jeho práv.

V této souvislosti soud připomíná, že rozsudek soudu představuje rozhodnutí veřejné moci, u něž lze vycházet z obecně platné zásady presumpce správnosti, která se projevuje tím, že dokud nedojde k jeho zrušení, musí být považován za správný, platný a zákonný. To se týká i doložky právní moci a vykonatelnosti. Presumpce správnosti se neuplatní jen v případě nicotných rozhodnutí (zejména trpících vadami absolutního nedostatku pravomoci, absolutní nepřislušnosti rozhodujícího orgánu, zásadního nedostatku projevu vůle aj.). Žádnou z těchto vad však dotčený rozsudek nevykazuje, když z něj naopak zcela jednoznačně zřejmé, za jaké konkrétní protiprávní jednání byl žalobce trestním soudem shledán vinným a kdy rozhodnutí nabylo právní moci a stalo se vykonatelným, v důsledku čehož mu byl následně správním orgánem proveden záznam bodů v registru řidičů. Žalobce přitom ani nenamítal, že by se popsání skutku neměl dopustit či že existují pochybnosti o některých okolnostech uvedených v rozsudku. Jím obecně formulovaná námitka týkající se doložky právní moci rozsudku tak v uvedeném kontextu rovněž nemohla obstát, když v řízení o námitkách ani netvrdil, ani neprokázal žádné skutečnosti svědčící o jejím chybném vyznačení. Za této situace pak bylo i nadbytečné provádět dokazování trestním spisem – na tomto místě soud opět připomíná, že řízení o námitkách se omezuje toliko na posouzení způsobilosti samotného

podkladu pro zápis bodů, nikoliv skutečností, jež byly předmětem předcházejících řízení. S ohledem na uvedené soud námitku žalobce shledal nedůvodnou.

Za zásadní otázku předmětného řízení lze považovat posouzení jednotlivých pokutových bloků z hlediska jejich způsobilosti pro záznam bodů v registru řidičů. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadeného rozhodnutí vyplývá, že si správní orgány vyžádaly jednotlivé pokutové bloky za účelem jejich zhodnocení, neboť žalobce ve správním řízení (a obdobně pak v žalobě) poukazoval na jejich formální nedostatky. V takovém případě již judikatura soudů, srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20 (dostupný též na www.nssoud.cz), vymezila rozsah správního přezkumu v rámci odvolacího řízení takto: „*Námitkami, které stěžovatel uplatnil v odvolání proti rozhodnutí magistrátu a ve kterých upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, přísluší krajskému úřadu zabývat se pouze do té míry, v jaké jsou namítané nedostatky schopny zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam.*“ Uvedené lze analogicky vztáhnout i na soudní řízení, soud se proto v souladu se shora citovanou judikaturou zabýval těmi námitkami, jež směřovaly k posouzení případných závažných pochybení v pokutových blocích, jež by mohla způsobovat jejich absolutní nesrozumitelnost či nicotnost, a ve svém důsledku tak i nezpůsobilost pro záznam bodů.

V této souvislosti žalobce zejména poukazoval na nedostatečně vymezený popis skutku, a to jak v pokutovém bloku série „X“, č. „X“, ze dne 22.10.2013, tak v pokutovém bloku série „X“, č. „X“, ze dne 28.1.2014. V prvním jmenovaném případě je totiž jeho protiprávní jednání označeno jako „*b. pásy*“, v druhém pak jako „*nepřipoutání bezpečnostním pásem*“, přičemž dle žalobce je takováto charakteristika přestupku nedostačující. K tomu soud konstatuje, že určitý „zkratkovitý“ postup je pro blokové přestupkové řízení typický a všeobecně uznávaný. Lze proto respektovat i zjednodušený popis přestupkového jednání. V tomto smyslu již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.9.2012, č.j. 7 As 94/2012-20 (dostupném též na www.nssoud.cz), uvedl, že: „*S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. [...] V určitých případech se lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na stanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost [...], [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.*“

V daném případě oba citované pokutové bloky obsahovaly vedle zmíněného slovního popisu rovněž i odkaz na ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, dle něž je řidič motorového vozidla povinen být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu. Takto vymezený skutek je dle dosavadní judikatury zcela dostačující, a proto ani soud v postupu prvoinstančního

orgánu, jenž pokutové bloky označil za způsobilé pro záznam bodů, neshledal žádného pochybení.

Na tomto místě se soud musel vypořádat rovněž s výhradou žalobce, jenž byl dle svého názoru v případě bloku série „X“, č. „X“, potrestán za jednání, které nemohl spáchat, neboť porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem se nedopustil z pozice řidiče, nýbrž spolujezdce.

Jak již soud opakovaně uváděl, v řízení o námitkách není možné posuzovat okolnosti týkající se spáchání přestupku. To je zřejmé mimo jiné i z již citovaného ust. § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého je možné záznam v registru řidičů provést (mimo jiné) ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení. Z uvedeného plyne, že záznam v registru řidičů se provádí pouze na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku, za které se považuje uložení pokuty v blokovém řízení po vyjádření souhlasu obviněného a jeho podpisu pokutového bloku. Právní moc rozhodnutí znamená jeho nezměnitelnost, resp. nemožnost zasahovat do jeho obsahu na základě opravného prostředku.

Ve vztahu k projednávané věci je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2013, č.j. 6 As 67/2013-16 (dostupný též na www.nssoud.cz), v němž jmenovaný soud konstatoval, že pokud: *„žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo možné uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.“*

Pokud proto žalobce až v řízení o námitkách tvrdil, že byl v omylu o tom, za jaké jednání byl uznán vinným v pokutovém bloku, soud konstatuje, že s ohledem na zásadu *„vigilantibus iura“* (necht' si každý střeží svá práva) je třeba vycházet z toho, že se projevením souhlasu s uložením pokuty v blokovém řízení dobrovolně vzdal zjišťování skutkového stavu ve správním řízení o přestupku. Správní orgány proto již nebyly oprávněny v námitkovém řízení jím tvrzený omyl zkoumat, přičemž nelze ani pominout, že se ve vztahu k uvedené skutečnosti nespáchání daného přestupku žalobce omezil toliko na tvrzení, aniž by je však jakkoliv prokazoval.

Žalobce dále rozporoval určitost místa skutku v pokutových blocích, kdy blok série „X“, č. „X“, obsahuje toliko údaj *„Louny, ul. Husova“* a blok série „X“, č. „X“, pak údaj *„Žatec, I/27“*, a to ačkoliv se jedná o značně dlouhé úseky komunikací. Z popisu tedy nevyplývá, kde konkrétně na nich mělo k přestupkovému jednání dojít.

Pokutové bloky musí nepochybně splňovat požadavky stanovené v ust. § 85 odst. 4 přestupkového zákona, zejména pak obsahovat údaj o tom, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Na stranu druhou však ne každý z těchto údajů je pro posouzení způsobilosti záznamu bodů nezbytný. Správní orgány totiž vycházejí z přílohy k zákonu o silničním provozu označené jako: *„Přehled jednání spočívajících v porušení*

vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání“, obsahující popis jednotlivých skutků a zapisovaný počet bodů.

Ve vztahu k přezkoumávané věci je jednání, jehož se žalobce dopustil, vymezeno takto: „*porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nebo užít ochrannou přilbu – 3 body*“, z čehož plyne, že za podstatnou okolnost je třeba považovat především jízdu motorovým vozidlem bez připoutání bezpečnostním pásem. V kontextu toho proto údaj o místě, kde byl uvedený přestupek zjištěn, není natolik podstatným, jako by tomu bylo např. u jednání „*překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o více než 5 km.h⁻¹ a méně než 20 km.h⁻¹ v obci nebo o více než 10 km.h⁻¹ a méně než 30 km.h⁻¹ mimo obec – 2 body*“, neboť zde je třeba rozlišovat, zda k němu došlo v obci, mimo obec nebo v místě omezené rychlosti dopravní značkou. Jinak řečeno, u přestupku spočívajícího v nepřipoutání pásy je rozhodná toliko skutečnost, že byl spáchán v průběhu jízdy vozidla, nikoliv např. při stání na parkovišti. S ohledem na uvedené soud v daném případě neshledal údaj, byť poměrně obecného uvedení místa skutku na pokutových blocích neurčitým, neboť je zřejmé, že žalobce nebyl připoután v průběhu jízdy motorového vozidla na pozemní komunikaci.

Konečně žalobce taktéž ve vztahu k pokutovým blokům namítal, že nejsou opatřeny názvem správního orgánu, který je vydal, ale toliko razítkem s obecným označením „*POLICIE ČESKÉ REPUBLIKY*“, aniž by z něj však bylo patrné, které konkrétní krajské ředitelství bylo ve vztahu k projednání přestupku příslušné.

Dle ust. § 6 odst. 1 zákona č. 352/2001 Sb., o užívání státních symbolů České republiky, je razítko, na němž je vyznačen malý státní znak, kulatého tvaru o průměru 20 mm, 25 mm nebo 36 mm; malý státní znak je vyobrazen uvnitř kruhu, na jehož obvodu je označení oprávněné osoby, popřípadě i označení její organizační součásti a sídla. Používá-li oprávněná osoba více úředních razítek, musí tato razítka obsahovat i pořadová čísla. Otisk úředního razítka je jednobarevný.

Soud nesouhlasí s názorem žalobce, že by výše citované označení správního orgánu bylo nedostatečné. Za ten je jednoznačně možno považovat Policii České republiky, jak ostatně vyplývá z jí vyznačeného razítka nacházejícího se pod oběma pokutovými bloky. Dle ust. § 124 odst. 9 zákona o silničním provozu vykonává policie dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho řízení, objasňuje dopravní nehody, vede evidenci dopravních nehod, projednává v blokovém řízení přestupky proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu a provádí prevenci v oblasti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Z uvedeného je zřejmé, že při projednávání přestupku příslušníci policie vystupují jako správní orgán, a nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor, jak uváděl žalobce. Ani nevyznačení plného názvu konkrétního krajského ředitelství policie na pokutovém bloku proto nemůže mít za následek jeho nezákonnost nebo dokonce nicotnost, když je zřejmé, který správní orgán jej vystavil.

Stejný názor ve skutkově obdobné věci vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9.6.2016, č.j. 6 As 233/2015-58 (dostupném též na www.nssoud.cz): „*Podle názoru Nejvyššího správního soudu je třeba nesplnění základních náležitostí rozhodnutí týkajících se otisku razítka správního orgánu v obecné rovině vykládat*

restriktivně, když nicotnosti takto označeného rozhodnutí by bylo možno se dovolat pouze za podmínek, které stanoví ust. § 77 správního řádu. [...] Závěr o tom, že předložené bloky na pokutu, týkající se napadených dvou přestupků stěžovatele, nelze považovat za nicotná či neplatná rozhodnutí, sdílí i Nejvyšší správní soud. [...] Chybějící údaj o tom, že pokutový blok vystavil v posuzovaných případech stěžovateli správní orgán, respektive konkrétní policejní ředitelství Policie České republiky, nemá podle názoru Nejvyššího správního soudu za následek takovou vadu rozhodnutí, která by byla sama o sobě důvodem pro zrušení [správního rozhodnutí]. Nejvyšší správní soud argumentaci stěžovatele považuje spíše za typický příklad právního formalismu, který postrádá jakékoliv atributy rozumného a smysluplného výkladu. Chybějící zákonné náležitosti správního aktu totiž mohou vyvolávat jeho nicotnost pouze tehdy, jestliže je tento nedostatek natolik intenzivní a zřejmý, že po účastnících dotčeného právního vztahu nelze spravedlivě žádat, aby tento správní akt respektovali. Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení věci k závěru, že se v případě stěžovatele o takovou situaci nejedná. K tomu Nejvyšší správní soud jen dodává, že nelze vůbec dovodit, v čem by stěžovatel mohl být zkrácen na svých právech, pokud by úřední razítko oproti označení Policie České republiky obsahovalo i údaj o jeho původci v podobě konkrétního krajského ředitelství a v jakých konkrétních skutkových či právních okolnostech spatřuje stěžovatel důvodnost své námitky, že nedostatečné údaje na pokutovém bloku o jeho původci protiprávně a efektivně znemožňují účastníkovi řízení jakýkoli opravný prostředek, žádost o přezkum nebo stížnost.“ S ohledem na uvedený názor považuje soud uvedenou námitku za nedůvodnou.

K dalším námitkám týkajícím se neuvedení data dosažení 12 bodů ve výroku prvoinstančního rozhodnutí, včetně údaje o tom, na základě jakých podkladů byl záznam jednotlivých bodů potvrzen, a naopak nesprávné uvedení informace o pozbytí řidičského oprávnění, která součástí výroku být nemůže, soud uvádí, že ust. § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu podrobnosti týkající se výrokové části (vyjma nutnosti námitky zamítnout a záznam bodů potvrdit) nestanoví.

Pokud se týče stanovení data, k němuž řidič dosáhl 12 bodů, lze tuto povinnost nepřímou dovodit toliko z ust. § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu, dle něž příslušný správní orgán při provedení záznamu bodů, kterým řidič dosáhl celkového počtu 12 bodů, neprodleně písemně nebo elektronickou cestou oznámí tuto skutečnost řidiči a vyzve jej k odevzdání řidičského průkazu a mezinárodního řidičského průkazu nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto oznámení. Řidič pozbývá řidičské oprávnění uplynutím 5 pracovních dnů ode dne, v němž mu bylo toto oznámení doručeno. Je proto zřejmé, že pakliže správní orgán v souladu s ust. § 123f odst. 3 zákona dospěje k závěru o nedůvodnosti námitky proti záznamům bodů, nemusí řidiče znovu vyrozumívat o tom, kdy dosáhl maxima bodů, neboť tuto informaci mu poskytl již v původním oznámení, proti němuž řidič podával námitky.

V daném případě bylo žalobci v oznámení ze dne 27.5.2014 oznámeno, že 12 bodů dosáhl ke dni 6.5.2014 – vědomost o datu „vybodování“ tedy nepochybně měl. Současně pak lze přijmout i argumentaci žalovaného, když je i z výroku prvoinstančního rozhodnutí nepochybně zřejmé, že žalobce dosáhl postupně celkem 12 (resp. 13) bodů, přičemž poslední z nich mu byly připsány ke dni 6.5.2014.

Co se týče další námitky, lze žalobci přisvědčit, že ve výrokové části rozhodnutí o zamítnutí námitky by pro snazší možnost identifikace bylo vhodné rozvést, na základě

jakých správních rozhodnutí (zde pokutových bloků a trestního rozsudku) byl záznam jednotlivých bodů potvrzen. Zákon o silničním provozu však požadavky na výrok v tomto smyslu neklade, a proto absence uvedené informace nemůže být důvodem pro vyslovení nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Lze navíc konstatovat, že v daném případě jsou jednotlivé záznamy jednoznačně identifikovatelné, a to minimálně prostřednictvím data, k němuž byly provedeny. Toto datum přitom koresponduje se dnem, kdy pokutové bloky i rozsudek Okresního soudu v Lounech nabyly právní moci, a není proto pochyb, že právě ony byly předmětem přezkoumávání ze strany správního orgánu I. stupně. K opačnému závěru by mohl soud dospět např. tehdy, pokud by žalobce v jednom dni spáchal více přestupkových jednání, která by pak v důsledku jejich nedostatečného vymezení nebylo možné ve výrokové části rozhodnutí dostatečně odlišit – tomu tak zde však není. Stejně tak ani uvedení informace o pozbytí řidičského oprávnění ve výroku není důvodem pro vyslovení pochybení ze strany správního orgánu I. stupně, byť by se jednalo o nadbytečnou informaci.

Konečně soud přezkoumával i poslední uplatněnou námitku, dle níž nebyl žalobce žalovaným vyzván k doplnění svého odvolání.

Dle ust. § 82 odst. 2 správního řádu musí mít odvolání náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.

Dle ust. § 37 odst. 2, 3 správního řádu musí být z podání patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Nemá-li podání předepsané náležitosti nebo trpí-li jinými vadami, pomůže správní orgán podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu.

V přezkoumávané věci podal žalobce odvolání ve znění: „*Podávám odvolání proti rozhodnutí č.j. MUZA/17404/2014/DOP ze dne 20.6.2014. Nesouhlasím s tím, že byly provedeny zápisy na odebrání 2x 3 bodů.*“ Je pravdou, že takovéto podání uvedení konkrétních námitek neobsahuje, a žalobce měl být tudíž žalovaným vyzván k jejich doplnění. Jestliže však před vydáním rozhodnutí o odvolání sám řádně námitky doplnil ve svém podání ze dne 25.8.2014, nemohlo ke zkrácení jeho procesních práv dojít. Námitka je proto nedůvodná.

Soud uzavírá, že přes žalobcem uváděné námitky neshledal nezpůsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru, s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. K uvedenému je na závěr třeba toliko doplnit, že i pokud by dospěl k závěru o nutnosti zrušení rozhodnutí žalovaného, potažmo správního orgánu I. stupně, nemohl by v daném řízení zrušit i uložené pokutové bloky, jak navrhoval žalobce, když k jejich vydání došlo v řízení, které není v tomto soudním řízení podroběno přezkumu.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. února 2017

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová